



# Тервел

ИЗДАНИЕ НА ОБЩИНА ТЕРВЕЛ

РАЗПРОСТРАНЯВА СЕ БЕЗПЛАТНО

РУБРИКА

ПРЕДСТАВЯМЕ ВИ

## КАЛИНКА ВЪЛЧЕВА – НЕДОСТИЖИМА И БЛИЗКА

Една от най-гласовитите българки – чаровна дама и емблематична фигура в съзвездието от „големи“ имена в българския фолклор, пред читателите на вестника



К а л и н к а

Много е казано и написано за тази черноока добруджанка с изваяни черти на лицето, с крехка и напета фигура и с магнетичен завладяващ глас. Така точно и с малко думи може да бъде описана Калинка Вълчева – известната по цял свят българска народна певица, чиито път започва от тук. От нашето село Сърнец, от един есенен ден в средата на миналия век... Тази година Калинка Вълчева има двоен повод за празник – навършват се 45 години от началото на творческата й дейност и 65 години от раждането й. Интересен, динамичен и нелек е животът на певицата. Своите спомени тя ще опише в мемоарната си книга „Песен моя, живот мой“. Сега, за читателите на вестника тя разказва в аванс за пътя си от село Сърнец към славата на талантлива и ценена по цял свят българска певица.

- Г-жо Вълчева, тервелчани биха се радвали да прочетат повече за времето, което сте преживели тук, в с. Сърнец и в Тервел. Кои са най-ярките Ви спомени? Какви са хората и събитията, които Ви съпътстваха в началото на Вашия път към „голямата“ сцена?



В студиото на Радио София

- Спомням си добре детството си. До 7-ми клас учих в родното село Сърнец. След това продължих в тервелската гимназия. Пей от дете. По цели нощи стоях, слушах и „попивах“ песните моя род. Майка ми пееше, стринка ми Петра, баба Стойка, лелите ми. Вуйчо ми Александър свиреше на хармоника. Свако ми Коста от Мали Извор свиреше много добре на гайда. От него заобичах много гайдата и до днес тя е любимият ми инструмент. Пеех по беленки, седенки, по жътва. Навсякъде вървах с майка си, за да слушам и уча песните. Пеех и по сватби. Преди години моята баба Велика била най-личната певица в района. Не е

минавала сватба без нея. Била е много гласовита. Пеех в училище, по бригади в Сърнец. Там ме чува хора от Тервел и ме поканиха да пея в читалището. Само че времената бяха доста по-различни от днешните и аз се омъжих много млада. Бях едва на 16 г. и още няхах паспорт. Съпругът ми бе от с. Посев. Живяхме в Посев, в Силистра, в Сърнец, в Тервел. За първи път застанах на сцена, пред многобройна публика, на първия Добруджански събор в Тервел. Бях изморена, изплашена и вече очаквах дете. Тогава чух и първите аплодисменти, предназначени за мен-певицата.

През 1961 г. се роди дъщеря ми Румяна. Започнах работа в сладкарница „Байкал“ в Тервел. Необходимостта ми да пея ме отведе в хора на фолклорния ансамбъл към читалище „Димитър Дончев – Доктора“. Ръководител на хора тогава бе Иван Стефанов. След него работих с Иванка Цолеувска. През цялото време, което прекарах тук, в ансамбъла, бях първа солистка. Ярък е споменът, който пазя за певеца Радичко Куманов. Много силен бе у него култът към песента и таланта да пееш. Той често ми казваше: „Идвай, дъще, да пишеш от кайначето. Песен е това и не всекиму се отдава“. Никога няма да избледнеят хубавите спомени, които ме свързват с други мои приятели и колеги посветили живота



След концерта в НДК през м. юли т. г.

си на добруджанския фолклор. Дълга е редицата от имена – Петър Добрев, Кольо Кавръков, Иван Георгиев, Атанаска Георгиева, Стефан Георгиев. С любов си спомням за Петкана Джамбазова, моя първа братовчедка, за Борис Терзиев, за Коцето, Ленчето, Дорето и още много други стари мои приятели. Помня добре и самодейците – театрални Димитър и Сийка Койчеви.

През 1964 г. на Втория републикански фестивал в София бях единствената участничка със златен медал за народно пеене. Това бе първият ми голям успех. За съжаление, личният ми живот често бе помрачаван от липса на разбиране и съпричастност от страна на съпруга ми. Пеенето, което бе моя живот, в крайна сметка стана причина за нашата раздяла. На 5 януари 1965 г. аз напуснах дома си и заминах за Русе. Дъщеря ми Румяна бе отгледана до 5-годишната си възраст от мен. После ми я отнеха. Но когато беше на 14 години тя сама си дойде при мен в София. Сега е голяма, живее в Кипър и е майка на двама сина – Калин и Дилян. Наследила е от мен любовта към песента и дарбата да пееш от сърце.



Вълчева – Jenkins Incident

- От къде започна пътя Ви на българска народна певица?

- Според мен началото бе точно този фестивал през 1964. На тази сцена ме видяха и чува Филип Кутев, Коста Колев, Димитър Динев. През 1965 г. постъпих във формацията, която по-късно прерасна в известната на всеки българин „Мистерия на българските гласове“. След 1964 г. следваха още награди: 1968 – Златен медал на Световния младежки фестивал; 1969 г. – фестивал в Тунис – между представителите от 22 страни завоювах единствена първа награда, както и награда за тунизийска песен. Следваха още фестивали на крайдунавските страни, много фолклорни фестивали и безброй първи награди. Първите си записи за националното радио направих през 1965 г. От 1965 до септември 1967 г. пътувах като певица към Концертна дирекция. Работех в Дома на моряка и паралелно с това ходех на концерти. Имах щастието да попадна в обкръжението на големите народни певци Йовчо Караиванов, Стайка Гьокова, Мита Стойчева. Животът ни бе песента и сцената. Тези мои колеги настояваха да постъпя в ансамбъла на Националното радио. Така аз се реших – явих се на конкурс. 57 жени се бориха за 1 място – на сопран в ансамбъла. Конкурсът продължи три дни. Назначиха ме и скоро след това вече бях първа солистка. В този период – от 1965 до 1992 г. направих много записи, издадени бяха много грамофонни плочи. Голяма част от тях са включени в Златния фонд на БНР и в Златния фонд към Националната телевизия.

- Тук е мястото да ни кажете коя е Вашата любима българска песен.

- Не мога да определя една своя песен като любима. Всички излизат от сърцето ми и аз ги пея за моята публика с любов. Най-известните и често изпълнявани песни от репертоара ми са: „Засвирил Божил с кавали“, „Пушка пукна“, „Барем се ерген, мамо, находах“, „Я изгрей, изгрей, ти ясно слънце“, „Вуйчо сватба прави“, „Момяна“, „Ела, любе, довечера“. Стотици са песните, които съм изпяла. Искане ми се да спомена, че имам и много авторски песни. Някои от тях са записани.

следва на стр. 4

РУБРИКА

МИСЪЛ НА БРОЯ

За величието и милосърдието на хората

„Всеки може да бъде велик... , защото всеки може да прави услуги. За това не е необходимо непременно да си завършил колеж. Не е нужно и да можеш правилно да съгласуваш подлога и сказуемото. Имаш нужда само от сърце, пълно с милосърдие. От душа, направлявана от любов.“

Мартин Лутър Кинг младши





## КАЛИНКА ВЪЛЧЕВА – НЕДОСТИЖИМА И БЛИЗКА

Продължава от стр. 1



С внуците Ели и Дани

**- Живяхте известно време в Англия. Разкажете ни за живота си там.**

-15 години от живота си прекарах на Острова. До мен неотлъчно бе съпругът ми Мартин Дженкинс. С него, синът му Рей Дженкинс и Тед Кей създадохме група, наречена Jenkins Incident. Издадохме много дискове с импровизации и компилации от български и английски текстове и мелодии. Стилът на музиката ни може да бъде определен като „етно“. В Англия ръководих школа по пеене. Класовете бяха много големи – над 50 души. Имаше деца, мъже, жени. В Бретан, Франция също работихме заедно. Там аз ръководих състав от три групи. Първата група се казваше „Делю“, и носеше името на увековечения в песен български хайдутин. Издадохме албум с песните си. Втората група нарекохме „Бал Трибал“ и също издадохме диск с български и френски песни. Третият диск бе издаден от третият състав, наречен „Тополово“. Британците разучиха, свириха и записаха диск само с българска народна музика. През всичките 15 години в чужбина имах много турнета, концерти и записи. В Бретан записах и акапелно пеене в катедрален храм.

**- Животът Ви и тук, в България е много динамичен и наситен с музика. С какво се занимавате напоследък?**

- Участвам в турнета, имах участия и в няколко документални филми, посветени на мои юбилейни годишнини. Сега често участвам в телевизионни предавания. Неотдавна бях част от спектакъла „Огънят български“, чиято премиера се състоя в НДК. Участвам и в концерти из страната. Спектаклите ни носят името „За да те има, Българийо“ и се радват на голям зрителски интерес. Последните записи, които правих са с оркестър „Бисери“. В тях участва и племенника ми Калин Гочев. Гордея се с него. Той свири много хубаво на гайда и носи моето име.

**- Нека се върнем отново към семейството Ви. Споменахте, че имате дъщеря Румяна, която сега живее в Кипър. Кои са останалите хора, с които споделяте дните си?**

- Освен Румяна, която има двама сина, аз имам и по-малка дъщеря – Магдалена. Има един много интересен факт в семейството ни – Магдалена е омъжена за сина на моя съпруг Мартин – Рей. Те имат две деца – Елисия и Даниел. Живеят в добричкото село Бранище. Така че сега често се виждаме. Магдалена също пее много хубаво, а Елисия и Даниел искат да станат певци и танцьори. Аз и Мартин прекарваме много време във фамилната ни къща в с. Сърнец. Имаме желание да се установим тук. Харесва ни спокойствието и връзката с природата. Чувстваме се добре в селото. Пожелавам на хората в Община Тервел да имат възможността да оценят хубостта на родния си край, да се усещат добруджанци и българи. И разбира се – да са здрави и заобиколени от любими хора.

## ДЕЦАТА ЗНАЯТ МНОГО ЗА ДОМАШНИТЕ СИ ЛЮБИМЦИ ...

В този свят на насилие и жестокост, свят на все по-затворения начин на живот (пред компютъра и телевизора) искаме да помогнем на децата да видят животните и птиците като свои приятели, за които да се грижат. Да открият природата, като част от своя дом. Да я обичат и пазят. Да осъзнаят, че природата има нужда от тях, от вниманието им към флората и фауната. Тяхно вътрешно усещане и необходимост да бъдат разходките, игрите на открито.

Във връзка с всичко това се проведе и традиционното мероприятие Викторина, в рамките на общинската ваканционна програма „Наше лято“. На 07 август 2007 г. в ОДК „Малкият принц“ се състоя Викторина на тема „Какво знаем за нашия домашен любимец“. Въпреки дъждовният ден, 15 деца се престашиха и дойдоха. Подрастващите говореха с интерес за своите домашни любимци – котки, кучета, риби, папагали, зайчета. Всеки имаше възможност да разкаже своя история и случка, да запознае другарчетата си със своите домашни любимци – как се казват, с какво ги хранят, как ги отглеждат, какви допълнителни грижи полагат за тях. По любознателните участници и този път изненадаха организаторите – децата се бяха подготвили предварително-рецитираха стихчета за животни, разказваха гатанки, решаваха ребуси.

Факт е, че всяко едно дете изпитва остра необходимост от контакта, от досега с живата природа. Светът на детето е населен с най-различни животни и то от съвсем крехка възраст. Скоро след раждането си то е заобиколено с плюшени животни – зайчета или мечета, които му стават приятели за цялото детство. В първите книжки с картинки вижда животни и иска да му разкажат за тях, да имитира техните крясъци и да ги повтаря.

На село всичко, което шава му е интересно – от мравката до коня, проявява интереси към животните в задния двор. Малчуганът от нищо не се плаши. Но едва ден, когато детето пожелава да си има истинско животно, само за него. Трябва ли да се съгласим или да му откажем? Родителите често изпадат в затруднение. Всеки решава сам за себе си, но ние ще потвърдим, че в разпространената максима: „двор без куче не може, както и къща без котка“ се крие голяма доза истина. Това доказаха и малките ни участници във Викторината, установи се, че почти няма дом без домашен любимец. Децата с грейнали очички, разказваха за своите кучетата. Обясняваха на останалите, че те са подходящи за отглеждане в дворно място, защото обичали свободата. С разбиране обясняваха, че трудно биха съжителствали с домакинството затворени в апартамент.



куче, котка... си има свое собствено обаяние и очарование, с което грабва кристално чистите детски сърчица, уж случайно преминаващи покрай витрините на зоомагазините. Ако искате да отглеждате красив

и дружелюбен домашен любимец в къщи, то няма значение какъв ще бъде вашият избор, важно е всички членове на семейството да го очакват и приемат като нов член на домакинството.

По време на викторината, с децата изведохме основните предимства от това да имаш домашен любимец и преди всичко възпитателният елемент. Участниците споделиха, че у тях се е породило чувство за отговорност, тъй като макар и деца те разбират, че е необходимо да полагат грижи за отглеждането на своите домашни любимци, макар в началото да правят това с помощта на мама и тати. Необходимо е също детето да свикне да пази животното, да не го измъчват.

На 9 август Градския площад, покрай фонтана се изпъстри с деца и животинки. В изложбата на домашни любимци участваха над 25 деца със своите малки живинки, които пък се „постараха“ да огласят центъра на града. Сред тях преобладаващи бяха кучетата и котетата, но не липсваха и хамстери, зайчета...

Децата с удоволствие и гордост позираха, пред обектива на нашия фотоапарат. Споделяха помежду си „тайни“ за отглеждането на своите писани, шарковци...

Организаторите и този път изненадаха приятно децата. В началото на м. юни 2007 год., общинска а д м и н и с т р а ц и я обмисли какъв да

бъде през този сезон на програмата наградния фонд за децата. Съвместно бе взето решение, наградите за участниците тази година да бъдат повече от специални. И така – идеята бе реализирана. Оригиналноста на получените сувенири могат да потвърдят самите дечица. А това бяха – дървени пясъчни часовници и моливници с логото на програмата – така познатото на всички дечица (слънце с очила) и герба на Община Тервел.

Всички материали, почерпка и стимули за децата и този път бяха осигурени от Община Тервел. Всяко дете отнесе у дома си образователна книжка, подготвена от специалисти към Общинска администрация, грамота за участието в изложбата на домашни любимци и сувенирче за спомен.

**Каним всички наши приятели на 13 и 14 август от 09:30 часа в ОДК „Малкият принц“ гр. Тервел, за да продължим изработването на хвърчила. Състезанието за най-бързо и най-красиво хвърчило ще се проведе на 16 август от 10:00 часа на Градския площад до фонтана.**

**Повече информация и съдействие можете да намерите от ОДК „Малкият принц“ или в стая 207 в сградата на Община Тервел.**

**Заповядайте! Очакваме Ви !!!**



## ВИЦ НА БРОЯ

- Защо искате да се развеждате със жена си?
- Като се скараме почва да ме замерва с тенджери и тигани.
- И откога така?
- Откакто сме женени – вече петнайсет години.
- А защо чак сега искате развод?
- По-рано не ме уцелваше.

**Ех, тия мъже,  
тия мъже ...**

Преди осми март мъж избира подарък в магазина.

Продавачката го пита:

- За жена ви ли, или нещо по-скъпо?